

רע"פ 3880/20 - שמואל כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3880/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: שמואל כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בע"פ 35011-10-19 מיום 13.5.2020 שניתן על ידי כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ וכב' השופטים יואל עדן וישראל פבלו אקסלרד

בשם המבקש: עו"ד אהוד בן יהודה

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' הנשיאה ר' יפה-כ"ץ וכב' השופטים עדן, י' פבלו אקסלרד) בע"פ 35011-10-19 מיום 13.5.2020, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום באשקלון (כב' השופטת ע' חולתא) מיום 15.5.2019 ומיום 18.9.2019 בהתאמה והתקבל בחלקו ערעור המבקש על גזר הדין כך שעונשו הופחת מ-26 חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר בפועל.

רקע והליכים קודמים

1. כנגד המבקש הוגשו שלושה כתבי אישום. ביום 7.5.2017 הוגש כנגד המבקש כתב אישום ראשון המייחס לו החזקת "חשיש" במשקל של כ-6.4 גרם וכלי המשמש לצריכת הסם. המבקש הורשע על בסיס הודאתו בביצוע עבירה

של החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית, לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים) ועבירה של החזקת כלים להכנת סם לצריכה עצמית, לפי סעיף 10 לפקודת הסמים המסוכנים (להלן: התיק הראשון).

כתב האישום השני הוגש ביום 15.8.2017 וייחס למבקש עבירה של החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, בעוד המבקש היה עצור בכלא "שקמה", נתפס להב סכין בין שיניו, בעת תפיסת הסכין איים המבקש לפגוע בסוהר. המבקש הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקת סכין שלא כדין וזוכה מחמת הספק מעבירת האיומים (להלן: התיק השני).

כתב האישום השלישי הוגש ביום 3.9.2017 ומייחס למבקש עבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין ועבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.5.2014 עת היה המבקש עצור בבית המשפט באשקלון, איים על סוהר בכוונה להפחידו או להקניטו. בהמשך הרס המבקש את דלת השירותים בתא המעצר. לאחר ניהול הוכחות, זיכה בית משפט השלום את המבקש מחמת הספק מעבירת היזק לרכוש במזיד והרשיעו בעבירת האיומים זאת חרף מחדלי החקירה והשיהוי שבהגשת כתב האישום, בקובעו כי מחדלי החקירה לא הובילו לפגיעה בהגנת המבקש (להלן: התיק השלישי).

2. ביום 18.9.2019 גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש בשלושת התיקים במאוחד ודן אותו לעונשים הבאים: עונש של שמונה-עשר חודשי מאסר לריצוי בפועל, עונש מאסר על תנאי לתקופה של ארבעה-עשר חודשים הופעל כך ששישה חודשים ירצו בחופף ושמונה חודשים ירצו במצטבר. סך הכל הועמד עונשו של המבקש על 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל; מאסרים מותנים; פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך שנתיים, החל מיום שחרורו ממאסר; ופסילה מותנית.

3. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בבאר שבע על הרשעתו בעבירת האיומים בתיק השלישי ועל גזר הדין שניתן במאוחד בשלושת התיקים. בית המשפט המחוזי הותיר את הרשעת המבקש בעבירת האיומים על כנה, בקובעו כי יש לדחות את טענת המבקש הנוגעת למחדלי חקירה מקום בו מדובר על שאלה של מהימנות וכי אין מדובר במקרה המצדיק התערבותה של ערכאת הערעור בקביעות העובדתיות של הערכאה הדיונית.

לגופו של עניין נקבע כי אין במחדלי החקירה בכדי לשנות מהתוצאה העובדתית לפיה האיום נאמר על ידי המבקש לסוהר; אי תפיסת המצלמות שתיעדו את האירוע לא הובילה לפגיעה בהגנת המבקש משום שלא ניתן היה ללמוד מהן את תוכן האיום משאינן מקליטות קול; משעדותו של הסוהר נמצאה מהימנה בעוד עדות המבקש נדחתה; משהמבקש לא התלונן על התקיפה לכאורה בפני השופט מולו התייצב מיד לאחר האירוע; משהמבקש לא זימן בעצמו עד שהיה נוכח בעת ביצוע העבירה;

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המבקש על גזר הדין והורה על חפיפה מלאה של עונש המאסר המותנה בן ארבעה-עשר החודשים לעונש המאסר בן שמונה-עשר החודשים שהוטל, כך שעונשו של המבקש הועמד על שמונה-עשר חודשים לריצוי בפועל. בית המשפט נימק את ההקלה בעונשו של המבקש באורכו של המאסר המותנה; בשיהוי

הרב בחקירה וההעמדה לדין ובמחדלי החקירה בחלוק הזמן.

על פסק הדין של בית המשפט המחוזי הגיש המבקש בקשת למתן רשות ערעור, היא הבקשה שלפני.

נימוקי הבקשה

4. במסגרת הבקשה לרשות ערעור, חוזר המבקש על מרבית הטענות שהעלה בפני הערכאות קמא, כאשר עיקר טענותיו נוגעות למחדלי החקירה שלשיטתו גרמו לנזק ראייתי ולפגיעה בהגנתו. לדידו, אי תפיסת המצלמות שתיעדו את האירוע על ידי המשטרה פגעה באפשרותו לבסס באמצעותן את הגנתו. על כן, סבור המבקש כי ראוי להחיל בעניינו את דוקטרינת "ההגנה מן הצדק" וכי מדובר על שאלה משפטית עקרונית. עוד טוען המבקש כי בעניינו נגרם עיוות דין שעה שעתיד לרצות שמונה עשר חודשי מאסר בגין עבירות שבוצעו בשנת 2014.

דין והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים; או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 3446/20 חג'ג' נ' מדינת ישראל (16.6.2020)). הבקשה שלפני אינה עומדת באמות המידה האמורות, משזו ממוקדת כולה בעניינו הפרטי של המבקש, והיא איננה מעלה שאלה משפטית עקרונית שלה השלכות רחב על מקרים דומים. כמו כן לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין, או אי צדק חמור. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

למעלה מן הדרוש אציין כי דין הבקשה להידחות גם לגופה. טענות המבקש מכוונות בעיקרן נגד קביעות עובדה ומהימנות שנקבעו בעניינו ובטענת המבקש לפיה מחדלי החקירה הובילו לפגיעה בהגנתו. ויודגש- ההכרעה בעניינו של המבקש בעבירת האיומים מבוססת על קביעות עובדתיות פוזיטיביות לנוכח העדפת עדות הסוהר. בהכרעת הדין עמד בית משפט השלום על כך כי: "השיהוי והמחדל בחקירת התלונה ובאיסוף הראיות בזמן הם שאפשרו את העלאת טענות ההגנה כפי שהועלו, מתוך ידיעה שבחלוק זמן כה רב לא ניתן יהיה לתפוס את התיעוד ממצלמות האבטחה" וקבע כי אין במחדלי החקירה כדי לפגוע בהגנת המבקש. בית המשפט המחוזי אף דן בטענת המבקש ביחס למחדלי החקירה ודחה אותן לגופן משלא נמצא כי יש בהן כדי לשנות מתוצאות ההליך. לא מצאתי כל שגגה בקביעותיהן של הערכאות קמא.

6. באשר לעונש, בית המשפט המחוזי מצא להקל בעונשו של המבקש לאור אורכו של המאסר המותנה, מועד הטלתו והארכתו, מחדלי החקירה, שיהוי וחלוק הזמן והורה על חפיפתו המלאה של עונש המאסר המותנה בן ארבעה-עשר החודשים שבנסיבות אחרות דינו היה להיות מופעל במצטבר. בעשותו כן, הלך בית המשפט המחוזי כברת דרך ארוכה לקראת המבקש. בנסיבות אלה לא מצאתי כל הצדקה להתערבות בעונשו של המבקש ב"גלגול שלישי".

7. סוף דבר, הבקשה נדחת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו בימ"ר דקל ביום 5.7.2020 עד השעה 10:00,

כשברשותו תעודת זהות. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים 08-9787336, 08-9787377.

ניתנה היום, ו' בתמוז התש"פ (28.6.2020).

ש ו פ ט
